

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., [za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petiristopne po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Naš kapital.

Pri vsaki priliki mečejo nam naši nasprotniki v oči, da je na njihovej strani inteligenca in kapital.

Kolikor se intelligence tiče, je to očitanje smešna fraza. Nasprotniki v odkritosrčnih momentih to sami priznavajo. V Kranjskej je ves plod njihovih duševnih naporov neki „Wochenblatt“, tako izvrsten produkt, da je njegov oče sam pred kratkim izjavil: „Das „Wochenblatt“ liest ja niemand.“ O tem torej ni vredno izgubljati besed. Davno že so gospodje sami v se vero izgubili. Dokler imamo tako družbo, ki po 200.000 knjig na leto vrže mej naše prosto ljudstvo, se nam ni bati duševnega osi-ročenja.

A kapital? Tu treba biti nam premišljenim. Ne smemo devati roke pred oči!

Na delavskem stanu sloni naša narodna moč, na stanu obrtniškem in kmetskem. Za ta dva skrbimo v vsem javnem življenju. Po deželnih in državnih zborih potezali so se naši zastopniki energično za njihove koristi. Vse dobro! Ali to delo bi bili morali že pričeti pred 50 leti. Da tega nismo storili, seveda ni naša krivda.

Dandanes pa s temi težnjami ni opravljeno narodno delo, tičoč se materialnega napredka. Ne samo doli, tudi gori moramo pogledavati. Gospodarske, prometne razmere so se v novjšem času čudovito izpremenile. Bolj, ko kedaj v zgodovini čutimo potrebo veličnih kapitalij. Banke, borze, kurs odločujejo o vojni in miru. V Berlinu in Londonu padajo ruski papirji, nekaj milijonov ruskega premoženja se izgubi, in takoj pišejo novine miroljubnejše.

Poglejmo slično prikazen pri nas! Nastajanje velike obrti in tovarn mori malega obrtnika. Bolj ko kedaj organizujejo se kolektivna podjetja: družba, komadita, akcijsko podjetje.

Koliko jih imamo? Tu se koplje svinec, pre-mog, tam topi železo — dobiček jemlje tujec. Tu se osnuje papirna, tam predilna tovarna? Lastnik jima je tujec. Naš narod dela, uničuje svoje zdravje, rodi slabotne potomce ali dobiček njegovega dela, obresti njegovega kapitala pobira tujec. Smo li krivi sami? Popolnem ne! Naša neugodna lega ne da, da se razcvete trgovina. Trst je predaleč na meji,

da bi se mogli kmalu ukoreniniti in preblizu, da bi se mogla v Ljubljani razviti tranzito-trgovina. Po geografski legi bi se morala naša obrt in trgovina obračati na jug. Ali tu niti tacega malega pospešila doseči ne moremo, kakor je dolenska železnica. Madjarska trgovska politika zapira našemu blagu pot v Hrvatsko in Bosno in nasprotno. Bili smo celo takrat tesneje zvezani s temi pokrajinami trgovsko, ko je živina vlačila ladije žita in vina polne iz Siseka v Zalog.

Od nikoder podpore! Pač gledamo na našo hranilnico, na institut, ki je zgrajen z našim kapitalom, čegar obresti pa se prepogosto uporabljajo v naše narodno zlo. Vender je pri tem institutu mož, ki imajo nekaj ljubezni vsaj do kranjske kronovine, če že ne do slovenske narodnosti. In po drugi plati je naš dolžnik zvezan z njim le po hipotekarnem kreditu, ki ne upliva tolikanj na osobo.

Gorje pa nam, če nas oplete tuj personalni kredit! Preračunilo se je, da pride doba, ko imamo vsi postati sužnji velikega židovskega kapitala. Kakor se kaže in kakor že vidimo v južni Koroški, bode podobna doba za nas veliko preje nastopila. Brez skrbi računijo naši nasprotniki. Bati se je, da pride čas, ko bomo v denarnem oziru njihovi — helotje. Oni čakajo. Bati se je, da pride čas, ko bodejo ob volitvah slovenski volilci dolžniki ostajali doma na komando nemškega upnika.

Še se lahko ubranimo tacim odnosjem. Naši kapitalisti bi se morali seveda bolj brigati za veliko podjetja. Ne bode dolgo, ko bodejo Ljubljanski trgovci morali misliti na nadomestilo za Ljubljansko propalo eskomptno banko. Morebiti se že snuje za kulisami. Se li v istini ne da doseči, da bi bil naš kapital v njej vsaj jednako zastopan? Tu treba požrtvovalnega dela. Jeden uspeh bi bil boljši nego 99 predpustnih veselíc.

Spominjajmo se še neke slabe navade mej našimi trgovci. Oni ne skrbijo za trgovsk naraščaj. Kdor ima dva sina, ta odloči slaberega in manj nadarjenega za svoj ston. Krepkeji pa naj kot slab uradnik, advokat ali celo privatlj zagulja očetovo premoženje. In za izobrazbo onega naj opravi jeden privaten institut v deželi vse. Žid da svojega sina v veliko mesto, da se tam izuči. Pri nas nihče in tako pride, da nemamo mož, ki bi bili v veliki

trgovini izobraženi, ki bi imeli kaj prida znanja v denarnem prometu.

Tu treba pouka, treba bodrila. Poslednje je namen tega članka. R.

Deželni zbor kranjski.

(XI. seja dne 15. januarja 1887.)

(Konec.)

Poslanec bar. Apfalter n nadaljuje: 233.000 gld., kolikor je stala blaznica na Studenci, je vender lepa vsota, in če je deželni zbor potem nehal na takem delovanju vsaj za deset let, je to popolnem opravičeno. Od takega udarca si ne odahne zavod ali oseba v 24 urah, najmanje pa dežela, katera ima ogromne nove troške za vodne zgradbe na Gorenjskem, za uravnavo voda sploh in za ceste v deželi posebej. Samo čudež je še, da Kranjska dežela pri ogromnih troških, katere si sama nalaga in se jej hočejo nalagati in so se jej že nalagali po državi, še ni napovedala bankerota. Kar zahteva v ozbilji sanitetni oddelek deželne vlade ni v nikakem razmerju s tem, kar deželno zdravstveno osobje nasvetuje. Po zdravstvenega oddelka misli trebalo bi najmanje 132.000 gld., strokovnjak deželnih dobrotelnih naprav pa misli, da bode 70.000 gld. zadostovalo, a le za 10 let. S takim krpanjem pa ne bode mnogo pomagano, in če je že treba ugrizniti v kisle jabolko, potem naj se to stori popolnem, a vlada naj bi tudi kaj storila za deželo. Državna dobrotelna loterija naklonila je jedenkrat že delež deželi Kranjski za novo blaznico. A dvojna podpora iz te loterije dovolila so je dobrotelnim zavodom v Trstu, ki se s kranjskimi dobrotelnimi zavodi niti meriti ne smejo. Zakaj pa vlada v Trstu niti ne črhne, zakaj ravno pri nas v Kranjski tako strogo postopa? Ali bi vlada ne zamogla nakloniti nam vsaj delež, če že ne višjega zneska iz državnih dobrotelnih loterij. Sploh pa ni dežela zavezana skrbeti za bolnike, to je po postavi v prvi vrsti nalog občinam in niti Ljubljansko glavno mesto, niti druge mestne občine nemajo svojih bolnic, vse se le naklada deželi. Mesto Gradec ima svojo bolnico in še več jih je po štajerskih mestih. Pri nas na Kranjskem pa je vsega tega malo, le nekoliko v Rudolfovem, v Kranji in v Komendi pri Kamniku, to pa je za Boga neizrečeno malo.

LISTEK.

Undina.

(Spisal André Theuriet; poslovenil Vinko.)

V.

(Dalje.)

Potem sta se dogovorila, da bode Jacques prosil dopusta in da v štirinajstih dneh odpotuje v L., kjer živi njegova obitelj. Ta dva zadnja tedna zbežala sta mej razgovarjanjem in izprehodi. Mlada človeka uživala sta tisto, kar se more zvati medene tedne ljubezni, kratki, prekrasni čas, ko ima nežnost še prvo svojo mehko, ko je ljubezen jednaka razvijajočej se duhtečej roži. Prvi čas ljubezni je isto tako dražesten, kakor jutranje ure praznikov; vse se nam smehlja, vse nam kaže še neznano veselje ter nam dela sijajne obljube. Jutranja rosa nadeje čez vse razgrinja nežen, svež dih, ki traja samo jeden hip ter se nikdar ne vrne.

Dopust se mu je dovolil in prišel je dan odhoda. Antoinetta in gospod de Lisle spremila sta Jacquesa k vozu, vezočemu Auberive z Langresom.

Evonyme je imel svojega prijatelja spremiti do postaje, ter potem sam prihodnji vlak porabiti v Pariz, kamor se je moral podati po opravkih. Mej tem, ko se je prijatelj spravljaj v staro kočijo, gledal je Jacques Antoinetto, ki je bila najedenkrat umolknila. „Kaj premišljuješ?“ vprašal jo je stisnivši jej roko.

„Na tvojo obitelj mislim,“ vzdihne Antoinetta. „Bojim se je. Kako se bodo ti strogi ljudje mogli navaditi tako površne sinah kot sem jaz. Obljubi mi, da se bodeš tam ustavljal vsem opominom in ugovorom. Potem pa,“ — Antoinetta preneha za hipec ter zaokroži obrvi, — „priseži mi, da ne bodeš zopet videl deklice z modrimi očmi.“

„Prisezam ti!“ pravi on smijoč se; „toda če ima že kdo izmej naju pravico, vznemirjati se, gotovo jo imam jaz prvi. Odsotnost me plaši in če prav ti tega nesem dal opaziti, sem vender le grozno ljubosumen.“

„Ljubosumen!“ de je ona ter malo nabere usta, „kako moreš biti proti meni ljubosumen? Ali nesem jaz tebe prva ljubila?“

Kočijaž je bil že na sedalu; stisnila sta si po-

slednjikat roki in Jacques je skočil v voz. „Na svidenje!“ zakliče Evonyme gospodu de Lislu, „v osmih dneh se vrnem.“

Voz je odšel. Ko so došli na postajo, se je bilo že znamenje dalo za vlak, s katerim se je Jacques Duhoux imel odpeljati v L. Malo predno sta se ločila, potegnil je Jacques, ki je bil do zdaj molčeč, svojega prijatelja na stran, stisnil mu krepko roko ter mu priporočil, da hodi prav pogostem v vrvarsko ulico ter mu redno poroča o vseh dogodkih.

„Ostal bodem morebiti jeden mesec doma,“ pristavil je. „Antoinetta je malo svojeglavna in prenapeta in nerad bi videl, da bi o mojej odsotnosti napravila kaj nepremišljenega, kakor je bil na pr. tisti obisk v Val-Clavinu, ali da bi šla na ples, kakor je bil tisti v gozdarskej hiši. Ti kot njen prijatelj in tovariš delaj na to, da bode ostajala doma in obljudi mi, da jo bodeš čuval.“

„Dragi moj,“ odgovori Evonyme, „izročaj mi ulogo Mentorja, za katero me priroda ni ustvarila. Jaz nemam nikakega upliva in Antoinetta sila rada ugovarja; ako bi se ustavljal njenim trmam, utegne me brez ovinkov izgnati. Toda že zaradi tega, ker se oženiš, smeš se zanašati na mojo pozornost. Za-

C. kr. Vlada naj bi tedaj svojo razjarjenost obrnila proti onim, katerim je postavno skrbeti za bolnike, ne pa na adrese dežele. Sploh pa naj bi se izpraznili deželna bolnica in blaznica na Studenci ne ozdravljivih bolnikov, potem bode prostora dovolj.

Deželni predsednik baron Winkler misli, da občine ne zmorejo lastnih bolnic, ker nimajo za to potrebne moči. Potem gorko priporoča svoj načrt nove občinske postave. Ako se vsprejme ta načrt, bode vse drugače, občine povečane bodo mogle kaj storiti, tako pa ne. Iz dobrodelne državne loterije dobila je dežela že nekaj, ako se prosi, dobilo se bode morda še kaj.

Dr. vitez Bleiweis Trsteniški opomni, da je pri državnih dobrodelnih loterijah že za več let vse oddano, taka prošnja bi imela morda še le čez veliko let kaj uspeha, ako se pa predlog stavi, bodo narodni poslanci prav radi zanj glasovali. Da bi se oddalo več bolnikov v hiralnico ne gre, kajti prostora za to ni. Saj hiralnica že več tega imena ne zasluži, ker ne ugaja namenu, s katerim se je ustanovila. Zdaj ima trgovsko bolnišno društvo svojo bolnico v njej, tudi nekaj duhovnov stanuje v hiralnici in pravo za pravo le spodnji pritlični prostori rabijo se za hiralce, v teh pa je jako malo prostora.

Baron Apfaltrern, odgovarjajoč dež. predsedniku pravi, da ni načelni nasprotnik preuredbe občinske postave, a vprašati se mora, je li po deželnem predsedniku izdelani načrt tudi razmeram Kranjske primeren, je li sedaj veljavni občinski red res tako slab in neprimilen in ali bi ne bilo mogoče po imperativni zložitvi velikih občin v zmislu sklenjene postave še vendar kaj storiti za bolnika. Občine mestne, kakor Kamnik, Kranj, bi pač lahko si napravile lastne bolnice, a mislijo si, čemu?, saj gre na „Regimentsunkosten“ cele dežele. Sploh pa pravi baron Apfaltrern, da ima drugo idejo. Sedanje bolnica stoji na popolnem nepripravnem prostoru, ki pa ima kot stavbeni prostor gotovo veliko vrednost. Torej predlaga, naj se deželni odbor razgovarja o tem, da se sedanja bolnica proda in zida izven Ljubljane nova bolnica. Pri glasovanju se vsprejmo vsi predlogi finančnega odseka, predlog barona Apfaltrerna pa ne.

Po nasvetu gospodarskega odseka dovolijo se priklade sledečim cestnim odborom:

I. Okrajno-cestnemu odboru črnomeljskemu in ribniškemu se dovoli, da sme l. 1887. v svojem cestnem okraju pobirati 15%, priklado na vse neposredne davke z izrednim nakladom vred v ta namen, da se pokrije v proračunu za l. 1887. izkazana potrebščina.

II. Deželni odbor se pooblašča, da dovoli: 1. okrajnemu cestnemu odboru žužemperškemu pobiranje 15%, priklade; 2. okrajno-cestnemu odboru radovljiškemu 14%, priklade; 3. okrajno-cestnemu odboru v Loži 15%, priklade; 4. okrajno-cestnemu odboru idrijskemu 13%, priklade na vse neposredne davke z izrednim nakladom vred, toda še le potem, kadar bodo načelnštva teh odborov prošnje za dovoljenje priklad dopolnila z dokazi o izvršenem razglašenju dotičnih sejnih sklepov; 5. cestnemu odboru v Logatci 20%, priklado.

III. Deželni odbor se pooblašča, da onim okrajnim cestnim odborom, ki bi z 10% priklado na ne-

posredne davke ne mogli pokriti potrebščine za leto 1887., dovoli priklade nad 10%.

IV. Deželni odbor se pooblašča, da okrajnemu cestnemu odboru v Loži potem, ko je izvršil dotične poizvedbe po deželnem inženjerju na lici mesta pod določenimi pogoji izplača 1500 gl. podpore. Baron Apfaltrern in Deželni odbor protiva se tej predlogi. Poročevalec Detela pa odgovarja, da je sedanji načelnik cestnemu odboru v Loži g. pl. Oberreigner pričel zboljšavati ceste v tem kraju in da se morajo cestni odbori, ki zboljšujejo ceste, podpirati, da bode popolnem delo dovršeno, ne pa popuščeno in le polovičarsko. Potem se vsi predlogi vsprejmo in seja se sklene.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 21. januarja

Šolski odsek tirolskega deželnega zbora je sklenil priporočiti, da se šolska predloga odkloni in sklene resolucija, v kateri se vlada pozivlja, da državni šolski zakon premeni v katoliškem zmislu. Deželni zbor bode najbrž vsprejel odsekov predlog. Solnogradski deželni zbor je naročil deželnemu odboru, da naj v prihodnjem zasedanju predloži načrta zakonov, s katerimi se bodo pomajšali stroški za šole in se dovolil deželnemu zastopstvu in cerkvi večji upliv v šoli.

Vnanje države.

Kakor se poroča „D. Ztg.“ iz Peterburga, je avstrijski cesar poslal ruskemu carju ob pravoslavnem novem letu brzojavko, v kateri se nahajajo sledeče jako pomenljive besede: „Jaz gojim trdno prepričanje, da se bode nama, ko dobro brez predsodkov preudariva položaj, ozirajoč se na svoje koristi, posrečilo premagati težave, ki naju obdajajo, in ohraniti svojim narodom blagosti miru.“

Govori se zopet, da se snide evropska konferenca za rešitev bolgarskega vprašanja. Konferenco je sedaj nekda priporočil Bismarck sam. Bolgarsko regentstvo je tudi pripravljeno takoj odstopiti, ko bode zagotovljeno, da se snide konferenca in Evropa kmalu uredi bolgarske zadeve.

Bolgarsko deputacijo vsprejel je tudi italijanski ministerski predsednik Depretis. Tudi on ni deputaciji nič obetal, da bi Italija kaj posredovala. — Iz Rima pojde deputacija v Carigrad, kamor pride 25. t. m. Veliki vezir sam jej je brzojavil, da jo želi vsprejeti. Dolgo v Carigradu neso mislili vsprejeti bolgarske deputacije; a sedaj, ko se je nekoliko povečalo upanje, da se bodo vele vlasti mirno sporazumele o bolgarskem vprašanju, so se premislili in bodo deputaciji objavili svoje misli, kako bi se najbolje rešilo bolgarsko vprašanje. Koncem tega meseca vrne se deputacija v Sofijo.

Bolgarska vlada je zvedela, da je več bolgarskih častnikov, kateri so se bili udeležili državnega prevrata, iz Rusije, kamor so bili bežali, prišlo v Carigrad. Sodi se, da se hočejo vrniti v Bolgarijo, da bi podpirali ustajo proti regentstvu. Vlada je zategadelj naročila vojaškim mejnim oblastvom, da naj vse sumne osebe zapro in strogo postopajo proti onim, ki bi oboroženi hoteli prestopiti bolgarsko mejo. Pa tudi v Rumunijo je prišlo več bolgarskih častnikov iz Rusije. Rumunska oblastva posebno pazijo nanje, da bi z rumunskega ozemlja ne motili miru v Bolgariji.

Kontrolni nadzornik tabačnega monopola v Srbiji, Chron, je ukazal po noči preiskati hišo Kostića v Leskavci, katerega so dolžili tihotapstva s tabakom. Ker se je Kostić ustavljal kontrolnim organom, so ga ustrelili. Srbski opozicijski listi so zaradi tega jako razdraženi, in trdijo, da se brez

uradnega posredovanja hiše ne smejo preiskavati. Sorodniki Kostićevi, priseljeni Albanci, prisegli so krvno osvetlo monopolnim organom. V Kragujevci je že ustrelen monopolni kontrolor in sodi se, da so ga Kostićevi sorodniki ustrelili. Oblastva začela so o obeh slučajih preiskavo. Chron je rojen Dunajčan. — Pri Medvedji so 6. t. m. Arnavti udri čez srbsko mejo in napali stražnico Beloglav. Mejni stražniki so se jim hudo uprli in Arnavti zategadelj neso mogli oropati vasi. Bil je kraj pol ure. Ko so mejni stražniki dobili pomoč, so se Arnavti umaknili. Drugi dan so zopet Arnavti stražo napali, a so je stražniki in kmetje zavrtili. Pri tej priložnosti je eden srbski kmet ubit. Vlada je pomnožila straže na meji.

Turški sultan poslal je papežu dragocen prstan, v kateri je urezana njegova imenska šifra. Sultan se je odločil, da se za turško vojsko napravi Mauserjeve puške. Ukazal je naročiti 500.000 tacih pušk.

Belgijski vojni minister je ukazal vsem častnikom, kateri neso v službi, da naj bodo pripravljeni, da lahko takoj ustopijo v vojsko, če bode treba. General Nicaise dobil je povelje takoj osnovati dva nova konjiška polka.

Švedski državni zbor otvoril se je 18. t. m. s prestolnim govorom, v katerem se omenja, da so državne finance povoljne in je upati zboljšanja obrtnosti in trgovine. Napoveduje se reforma šolstva v

Dopisi.

Iz Ljubljane 21. januarja. (Nekaj o naši c. kr. mestni pošti.) Ni mi namen, karati slavno poštno osobje, ker predobro vem, da storé vsi svojo dolžnost, ker je z menoj vred vsak, kdor ima pri pošti kaj opravka, popolnem prepričan, da je poštini uradnikov posel hud, pretežaven. Ne morem si pa kaj, da bi ne napravil nekaj drugih opazk, v prvi vrsti pa te, da so poštini uradniki v Ljubljani z delom preobloženi. To opazuje vsak, kdor hodi na pošto. Zaradi prepričlega števila uradnikov nastal je nedostatek, da imamo pač jednaka plačila in pristojbine, kakor druga mesta, ne pa istih ugodnostij, da se pri nas željam občinstva ne ustreza tako, kakor drugod. V Celovci na pr. se stori mnogo več za občinstvo, pri nas pa gre vse po starem tiru. Trgovinska zbornica prosila je za dve podružnici, a prošnja je bila zaman. Kdor se hoče prepričati, da je poštno osobje res preobloženo, potrudi naj se v urad za poštne nakaznice. Pol ure in morebiti še dalje bode moral čakati, predno pride na vrsto. Dotični uradnik dela fakično v potu svojega obraza, a ker ima le dve roki in jedno glavo, ne more pri najboljši volji in pri največjem naporu zmagovati dela tako hitro, kakor bi bilo treba. Promet v poštinih nakaznicah je vedno večji, reči smem, da je že ogromen, a osobje je vedno isto. Skrajni čas bi bil, da se kaj stori, saj menda vendar nikjer ni pribito, da bi Ljubljana tudi v tej zadevi morala biti zadnja. Torej, gospodje, ki imate v tej zadevi besedo, storite, kar treba in občinstvo Vam bode hvaležno.

S Pivke 20. januarja. [Izv. dop.] Pred par meseci ustanovila se je pri nas na Pivki podružnica sv. Cirila in Metoda z sedežem v St. Petru. Podružnica je prav krepka in šteje čez dvajset ustanovnikov. Pri zadnjem običnem shodu in volitvi stalnega odbora nasvetovalo se je, naj bi se napravila kaka „beseda ali kaj jednacega v prid omenjenej podružnici. Predlog bil je jednoglasno vsprejet. Za-

upaj v mé, kolikor more človek zaupati v družega, kadar gre za tisto, kar je večno žensko.

„Ženska ostane ženska! Dosti lepih Dobiš in grdiš, ki jih ti ne maraš. A tisto za najboljšo boš imel, Ki jo zvestost od drugih odlikuje.“

S tem malo tolažljivim citatom je Evonymé pristrčno objel svojega prijatelja, zaprl vrata voza, v katerega je stopil Jacques ter si prižgal smodko, mej tem, ko je gledal za vlakom, oddaljujočem se v oblaku dima.

VI.

Prva dva dneva po odhodu Jacquesa Duhouxa bila je Antoinetta molčeča in žalostna. Malokdaj je ostavila sobo ter po cele ure gledala po krivej, od dreves obroblinej cesti, na katerej je bil izginil Jacques. Mislila je samo nanj in njegova podoba jej je bila vedno pred očmi. Tretji dan prinesel je poštni sel na Antoinetto adresovano pismo. Jacques je bil pisal takoj po svojem dohodu; zategadelj pismo ni obs-galo še nobenih poročil o namenu njegovega potovanja, a bilo je polno spominov, katere je Jacques vzel s sabo in dihalo je vročo ljubezen. Jacques je v teh vrstah razvijal svojo veliko strast, svojega bistrega, strogega a vendar sanjarskega

duha. V njegovem mišljenju in pisanju bilo je nekaj, nehoté spominjajočega na gozde, v katerih je preživel svojo mladost, nekaj nedoločno sanjarskega in nežnega, in vse to oveal je svež, zelen dih. Antoinetta je te s krepkimi, jasnimi, moškimi potezami napolnene strani vedno iz nova prebirala, potem se je zaprla v svojo sobo, da mu odgovori obširno, ter pozneje pismo svoje sama nesla na pošto.

Tako je minil tretji dan. Naslednje jutro vzbudila se je deklica, živo trebojoč delavnosti in premikanja. Celo noč je mislila na Jacquesovo obitelj, v katero ima ustopiti, na tiste stroge in resnobne ljudi, kojih navade so se tako malo stringale z njenimi.

Povedala je osupelej Célini, da se bode zdaj bavila s kuhinjo in gospodinjstvom, opasala si velik predpasnik ter se pogumno lotila dela. Ko se je popravljajoč servijeto, ubodila v prst ter zasmodila gospodu de Lislu za kosilo namenjeno kostrunovo pečenko, postala je nepotrpežljiva, zagnala predpasnik na sredo kuhinje ter zelo jezna sedla pod leščevje na vrtu. Pred koncem tedna ni bilo pričakovati nobenega pisma več in pričelo jej je biti

dolg čas. Gospod de Lisle prihajal je stoprav zvečer domov jest in spat; sicer pa tudi ni umel dušne ganjenosti svoje hčere in imel jo je za otročarijo. Antoinetta pa nič kaj ni veselila, da bi mu kaj zapala. Ostala je torej le še Celina, katerej je devojka mogla odpreti svoje srce. Celina je bila izborna poslušalka; bila je potrpežljiva, pazljiva in vedno pripravljena čuditi se, toda kaj, ko je samo poslušala in molčala.

Antoinetta, katerej je bil usojen neprestan samogovor, bi bila rada videla, da bi jej bil časih kdo odgovoril. Zategadelj je neko jutro, ko se je dolgočasila bolj nego kedaj poprej, olajšanega srca globoko vzdihnila, ko se je mej dalijami vrtne gredice prikazala plava brada in smijoče se oči Evonymove.

Prijatelj Jacquesov bil jej je, kar se da dobrodošel. Antoinetta, nikdar ne poznajoč mere in konca, napravila mu je vsprejem, kakeršnega ni bil navašen in kateri je v njem vzbudil otročjo domišljavost. Bila je postrežljiva in našla je celo vrsto izgovorov, da bi ga kolikor mogoče pogostem zvalila v vrvarsko ulico, da bi mogla, kolikor bi se jej hotelo, z njim govoriti o Jacquesu. (Dalje prih.)

libog! usoda je hotela, da nam je velečastiti gosp. predsednik oboel in bil priklenjen na posteljo. — Slišim, da mu je boljše. Bog daj!

„Beseda“ se ni zvršila in ni slišati, da bi se kaj pripravljalo za njo. Še imamo časa mesec dni. A, — volje je treba, volje! Gospodje učitelji, katerim prva dolžnost je sodelovati, gotovo bodo storili, da se stvar izvrši. Nedvomno bi bila „beseda“ v prid podružnice sv. Cirila in Metoda dobro obiskana. Kaj pravite, gospodje rodoljubi v Zagorji in Knežaku? Ali ne da? Gospodje pa, ki so v to pooblašteni, naj gledajo, da storijo, kar so obljubili. Še je čas! Le volje je treba, volje!

Iz Kremse ob Dunju 18. januarja.
[Izv. dop.] Redki so dopisi iz našega mesteca — in vendar je tukaj veliko število Slovencev. Ti Slovenci niso sicer civilisti, ampak vojaki 2. ženijskega polka, — a vendar jih je mnogo mej njimi, ki za svoj narod čutijo. Nahajata se v Kremsu 2 ženijska batalijona. Pri drugem batalijonu so skoro sami Nemci, a pri prvem je več nego polovica Slovencev iz raznih slovenskih pokrajin. In čast je za narod slovenski, da se toliko njegovih sinov v primeri z drugimi narodi pri „ženiji“ nahaja. K „ženiji“ izbirajo namreč najkrepkejšo in največje mladenice. Kdor pozna velika tehnična dela, ki jih morajo izvrševati ženijski, ne bode se temu čudil. — V Kremsu je, kakor sem že rekel, mnogo slovenskih mladenic vojakov, a mej njimi nahaja se tudi olikanih mladenic, sinov najboljših slovenskih rodbin. Ob nedeljah in praznikih zbiramo se skupaj, da se v milem nam domačem jeziku kaj o narodu pogovorimo. Časniki, katere moremo v vojaških naših denarnih razmerah vzdrževati, prečitani so pri takih prilikah gotovo 10krat in hodijo iz roke v roko. Največje naše veselje je, kadar dobimo iz domovine kak slovenski list. Z veseljem konstatujemo, da imenovani mladeniči mej seboj razločka ne poznajo. Prosti vojak ali podčastnik — na to se nobeden ne ozira. Veže nas vse le pobratimstvo in v naši družbi so jedino le taki ljudje, ki vedo, „kaj je omika“. Večeri in ure sploh, katere skupaj prebijemo, ostanejo nam gotovo za vedno v spominu. Spominjali se bomo teh večerov gotovo še doma v rojstnej hiši, in znali bomo povedati, da nas je bilo tam v nemškem mestecu v oddaljeni tujini lepo število slovenskih sinov. Ob takih priložnostih ne bomo gotovo pozabili na znane besede: „Slovan povsod brate ima“.

Omenjena družba vojakov, katero lahko „pobratimstvo“ imenujemo, sklenila je namreč v nedeljo 16. t. m. napraviti zabavni večer. Najela je v ta namen v gostilni „Extra-Zimmer“, da je ni nihče motil. Zate se je večer s pesnijo: „Lepa naša domovina“, katero je naš zbor precizno pel. A tudi kvartet izvršil je svojo častno nalogo s pesnijo: „V dolini tih“ jako vrlo. Mili slovenski glasovi doneli so krasno zvoneče, in videli smo, da je marsikateri nemški gospod svoje uho na bližnje duri nastavljal. Peli smo še „Kje dom je moj“ in razne domače. Umevno je samo ob sebi, da se je pri „večeru“ tudi govorilo. Napivalo se je slovenskim vojakom v Kremsu, nadalje „našemu pobratimstvu“ in posamečnim gospodom ter mili naši domovini. Posebno navdušena bila je napitnica presvetlemu cesarju in skupni domovini naši, Avstriji. In zadonel je gromovit „živio“ po dvorani, da se je kar zrak tresel. Tudi na narodna naša dekleta nismo pozabili. Napili smo jim z velikim navdušenjem. Gotovo je, da so nam ure hitro potekale, in ločili smo se z nado, da se bomo še večkrat skupaj zbrali, in o teh prihodnjih večerih bomo vam že poročal. Spominjajoč se lepega večera, sklepam s klicem: Živeli slovenski vojaki v Kremsu! Živio naš ženijski oddelek.

Domače stvari.

— (XIV. seja kranjskega deželne zboru) trajala je do 3. ure popoldne. Postava, da sme mesto Kranj pobirati po 60 kr. od hektolitra porabljenega piva, dobila je cesarsko potrjenje. Sklene se reorganizacija deželne stavbenega urada, ter imenuje gosp. Fran Witschel deželni nadinženjer s plačo 1600 gld., J. Vlad. Hrasky za deželne inženjerja s 1400 gld. ter razpiše mesto inženerskega pristava z 900 gld. Dolgo je bilo poročilo in razprava o Holzapfelnovi ustanovi za gluho-neme oziroma o prošnji Novomeškega in Šmihelskega občinskega zastopa, naj se da šolskim sestram v Šmihelu podpora za izgojevanje gluho-nemih deklic. Finančni odsek je nasvetoval, naj

se da iz Holzapfelne ustanove 3000 goldinarjev. Nasvet jednoglasno obvelja in tudi deželni predsednik obljubi, da bode, ako mogoče, vlada temu pritrčila. Po nasvetu poročevalca gospodarskega odseka poslanca H. Kavčiča dovolilo se je za predpriprave uravnav voda v Vipavski dolini 1000 gld. Rešilo se je tudi še več drugih poročil o uravnavi raznih voda. Prihodnja seja je jutri. Zadnja seja bode v ponedeljek.

— (Banket.) Slovenski narodni poslanci kranjskega deželne zboru imajo jutri popoldne ob 3. uri v Čitalniški restavraciji skupni obed.

— (Sokolov „jour fixe“) je jutri zvečer v čitalniški restavraciji. Začetek ob 8. uri. Program je zanimiv in nadejati se je veselega večera.

— (Zabavni večer pisateljskega društva) na čast narodnim poslancem bil je dobro obiskan. Prišlo je deset gg. poslancev in mnogo društvenikov. G. V. Petričič pozdravil je poslance in potem večer vodil z znano spretnostjo. Vrstili so se resni in šalivi govori in tudi pevec so se oglasili. G. Murnik zahvalil se je v imenu poslancev. Z burno pohvalo so bile vsprejete krepke izjave za narodno stvar kmetskih poslancev gg.: Mohorja. Pakiža, Lavrenčiča in Kavčiča. G. Lavrenčič je pri tej priliki obžaloval, da Ljubljancje rajši hodijo po vina na Ogersko, kakor v domačo Vipavo, kjer se posebno letos dobiva izborna kapljica po prav nizki ceni. G. državni poslanec Ferjančič spominjal se je ranjega Erjavca in vabil na nabiranje za Erjavčev spomenik. Dr. Vošnjak dostavil je, da se bode, ko bi se večja svota nabrala, kar bo preostajalo po troških za spomenik, obrnilo v prid rodbini. Nabrala se je lepa vsota sto gld. Omeniti nam je še, da je g. Trstenjak poročal o Erjavčevem pogrebu, pri katerem je on zastopal pisateljsko društvo in da je g. I. Murnik bil imenovan predsednikom prihodnjega zabavnega večera, ki bode v soboto 29. januarja. Za berilo se bode skrbelo.

— („Ljubljanski pohajkovec“) nam piše: V predčerašnji „Laibacher Zeitung“ je na prvi strani jako obširno poročilo o zadnji seji deželne zdravstvenega sveta. To poročilo je zelo zanimivo. Prvič se je dr. Eisl razkorčil in hrabro interpeloval predsednika, se li podatki o umrljivosti v Ljubljani naslanjajo na dejanske razmere. Drugič pa je dr. Keesbacher na interpelacijo tako hitro in tako obširno odgovarjal, da se more z roko otipati, da je bilo vse poprej dogovorjeno in da sta bila interpelacija in odgovor le dobro uprizorjena komedija. Odkar je dr. Keesbacher dosegel dostojanstvo, da za mastno plačo uro navija, ne zamudi nobene prilike, da bi, kakor Jeremija pod Babilonskimi vrkami, ne tožil o grozni umrljivosti v Ljubljani. Zakaj pa dr. Keesbacher tedaj ni kazal svoje modrosti, ko je bil še mestni odbornik, zakaj takrat ni tožil o veliki umrljivosti? Ali je morda vendar le res, kakor pravi pregovor, da komur Bog služi, da mu da tudi pamet? Ne bom trdil, da je Ljubljana najzdravejše mesto, a tako pretiravati, kakor Keesbacher, je vendar že preveč. Kar pa se posebej tiče tuberkuloze, usojam si opomniti, da se je tuberkuloza v Ljubljani močno pomnožila, odkar imamo tabačno tovarno, kajti baš mej tabačnimi delavkami pobira tuberkuloza mnogo žrtev. Najlepa ilustracija h Keesbacherjevemu govoru pa se nahaja ravno tudi v predčerašnji „Laibacher Zeitung“. V izkazu umrlih čitam namreč: Peter Tauzeff 69 let, Matija Snoj 80 let, Fran Drasler 70 let, Maria Močnik 80 let in J. Hafner 48 let. Te letnice več povedo nego vse Keesbacherjeve tirade, za katere mu je dr. Eisl jako milostivo svoje zadovoljstvo izrekel.

— (Gosp. Ant. Klotič-Sabladoski,) c. kr. nadzornik v Trstu, blagovoli je akad. društvu Sloveniji poslati 5 gld. v podporo slovenskih dijakov. Bog plati!

— (Nove ustanove.) Premoženje dijaških ustanov, ki je v upravi deželne odbora, pomnožilo se je vsled volilnega pisma c. kr. deželne vlade dne 6. oktobra 1885 s tem, da se je prevzelo premoženje Martin pl. Lamb in Schwarzenbergove ustanove za učence in učence v znesku 21.150 gld. v obligacijah z obresti v papirji. Ustanovnik Martin pl. Lamb in Schwarzenberg je v svoji oporoki dne 5. februarja leta 1744 za svoje bližnje sorodnike ustanovil fidejkomis v denarji in ker je zadnji uzi-valet te ustanove, Martin Lamb in Schwarzenberg, dne 19. aprila 1868 umrl, spoznala je c. kr. deželna sodnija v Gradci z odlokom dne 20. avgusta

1869 št. 13.331, da neha ta fidejkomis ter je v zmislu §. 7 navedene oporoke namenila dohodke one glavnice za ustanove za učence in učence iz fare Vipave, Črnega vrha in Idrije. Po zaslišanju mnenja vikarja iz Črnega vrha, katerega je ustanovnik dolžil, da sodeluje pri oddaji te ustanove, potem obeh cerkvenih ključarjev in ododnega občinskega odbora, ustanovila so se najprej 4 ustanovna mesta za deklice po 150 gld. in 4 ustanovna mesta za deklice po 50 gld. Pozneje pa je c. kr. deželna vlada kot ustanovna nadoblastnija na prošnjo cerkvenega in občinskega predstojništva v Črnem vrhu namesto 4 mest za učence po 150 gld., ustanovila jih 6 po 100 gld. in namesto 4 mest za učence po 50 gld., ustanovila jih tudi 6 po v-li kosti dohodka ter jih razpisala z natečajem do dne 15. decembra l. 1885. Pravico podeljevati te ustanove ima c. kr. deželna vlada kot ustanovna oblastnija. Mi smo že pred letom dni na te ustanove že opozorili, a ne vemo, se li v Črnem vrhu, Vipavi in v Idriji za te ustanove se oglašili zato danes notico ponavljamo.

— (Umrli) je dne 17. t. m. zjutraj Fran Radoschegg, notar in posestnik na Ptui, po daljši bolezni. Pokojnik bil je slovenskih starišev sin, a kljubu temu bil je Slovincem hud nasprotnik in kot notar se je trdovratno branil slovenskih pisem.

— (Iz Vrhnike) se nam poroča prav zanimiv slučaj, kako samovlastno in strankarsko vlada tamošnji župan Lenassi. Meseca decembra odpovedal se je tamošnji okrajni zdravnik mesogledstva in bilo je treba novega nastaviti. Za to mesto sposoben je v vsej županiji jedino Fran Poljanšek, koji ima polno najboljših spričeval, da je ta posel že v raznih trgih in mestih opravljal, kateri je izprašan živinozdravniški pomočnik in kojega je celo slavna c. kr. vlada že pohvalila in mu za njegove zasluge pri živinskih boleznih 100 gld. nagrade nakazala. Slučajno pa Poljanšek ni pristal županove stranke in tu je bila prilika, da pokaže naš vsega-mogočni župan, koliko je v njem pravicoljubja in kako se je ravnati po postavi. V Hribu je nek mlad kovač, ki je izprašan samo za podkovstvo in o kojem je dvomiti, da bi bil kdaj videl, kaké razteleseno žival. Da bi postal županove stranke pristal (ima dva glasova), izročil mu je župan mesogledstvo, brez vsakega občinskega sklepa. Ljudstvo se nad tem samovlastnim činom strašno jezi, ker je prepričano, da bi za ta posel bil boljši vsak mesar, nego on. Mi opozarjamo slavno c. kr. vlado na ta najnovejši čin našega župana.

— (Mraz) pritisnil je včeraj in danes precej hudo. Včeraj kazal je termometer — 14°C., danes zjutraj pa — 17°C. Danes popoldne je malo odjenjalo in vremenski proroči zagotavljajo, da bode baje jug prevladal.

— (Vabilo. Bralno društvo v Ribnici) priredi pri gospodu Lipe Strajharji po domače Kuhežnik dne 23. januarja popoldne ob 2½ uri 1887. Prvi zbor. Vspored: 1. Pozdrav predsednika osnovalnega odbora prišedšim zbranim. 2. Govor o koristi društvenih namenov. 3. Zapisovanje udov. 4. Volitev odbora. 5. Odobrenje pravil. 6. Govori in veselica.

— (Narodna čitalnica v Ormoži) priredi veselico v svojih prostorih dne 23. januarja 1887. Vspored: A. Gledališna igra Eno uro doktor. Burka v jednom dejanji. B. Petje: 1. Domovini, mešani zbor. 2. Što čutiš, moški zbor. 3. Ave Marija, mešani zbor. 4. Jadransko morje, moški zbor. 5. Tombola. 6. Prosta zabava. Ustopina za osebo 20 kr. Začetek točno ob ½7 uri zvečer.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berlin 21. januarja. Deputaciji, ki mu je izročila adreso, zahvalil se je cesar na patrijotizmu, a izrazil svoje globoko obžalovanje o postopanju državnega zbora proseč, da se to povsod razglasil. Cesar izrekel je upanje, da bodo nove naredbe okrepile vojsko in s tem zmanjšala nevarnost vojne.

Berlin 20. januarja. „Norddeutsche Allgemeine“ javlja: Francoski lesni trgovci kupujejo te dni v Zabernu, Romansweilera in okolici veliko desk in stavbenega lesa, vse po naročilu francoske vlade, ki bo postavila mnogo vojaških barak ob nemški meji. Po železnici odposlalo se je iz Romansweilera pet vagonov v Nancy, 4 vagoni v Verdun. Več vagonov naročenih. Tudi iz Rosheima se les odposilja.

Po tem ni nobene dvojbe več, da zbira Francoska ob meji več vojakov, nego jih ima prostora v trdnjavah in po garnizijah.

Berolin 20. januarja. Iz dobro poučene vira se javlja, da kupuje Francoska jako veliko pikrinske kisline v Nemčiji. Nemške tovarne dobile so naročil za 20.000 kilogramov na mesec. Cene so določene franco Rotterdam, v resnici pa se vozi vse to blago čez Kolonj na Francosko. Iz pikrinske kisline delajo Francozi smodnik „melinit“, ki ima silno moč.

Trajni zdravilni uspeh. Vsakršno trganje po hrbtni in udih ter bolečine v členkih vspešno ozdravi mazanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem in soljo“. Cena steklenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštenu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvor. založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 4 (19-1)

„LJUBLJANSKI ZVON.“

Gld. 4.60. (933-23)
Gld. 2.30. — Gld. 1.15.

Tuji:

20. januarja.

Pri **Stonm**: Adler z Dunaja. — Weiss iz Prage. — Klinger z Dunaja. — Holešek iz Zagreba. — Danzer, Lämmig z Dunaja. — Schröckenfuchs iz Ljubljane.

Pri **Mališ**: Kohn, Deutsch z Dunaja. — Komiss iz Grada. — Herling, Beck, Leipnik z Dunaja. — Rogel iz Domžal.

Umrli so v Ljubljani:

17. januarja: Marija Zapletel, uradnikova hči, 33 let, Karlovska cesta št. 6, za jetiko.

19. januarja: Ignacij Naglič, delavčev sin, 4 leta, Poljanska cesta št. 18, za škrlatico. — Marija Tavčar, gostija, 74 let, Streliške ulice št. 5, za starostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
20. jan.	7. zjutraj	745-38 mm.	-14-6° C	brezv.	megla	0-00 mm.
	2. pop.	744-52 mm.	-10-7° C	sl. sah.	jas.	
	9. zvečer	746-51 mm.	-14-0° C	sl. sah.	jas.	

Srednja temperatura — 13-4°, za 11-4° pod normalom.

Dunajska borza

dne 21. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	80 gld. 40	kr.
Srebrna renta	81 „ 50	„
Zlata renta	112 „ 60	„
5% marcna renta	98 „ 60	„
Akcije narodne banke	871 „ 50	„
Kreditne akcije	286 „ 50	„
London	127 „	„
Srebro	10 „ 02	„
Napol.	5 „ 95	„
C. kr. cekini	62 „ 15	„
Nemške marke	129 „ 50	„
4% državne srečke iz l. 1854	100 gld. 167	„
Državne srečke iz l. 1864	101 „ 90	„
Ogerska zlata renta 4%	91 „ 85	„
Ogerska papirna renta 5%	105 „ 50	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	116 „ 50	„
Dunaj. reg. srečke 5%	124 „ 50	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	100 „ 20	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100 „ 20	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 „ 20	„
Kreditne srečke	100 g 174 „ 50	„
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 50	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 110 „ 75	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	215 „	„

Zahvala.

V žalosti, s katero nas je nemila smrt našega nepozabljivega očeta

FRAN DRAŠLERJA

obiskala, izražamo vsem društvom, prijateljem in znancem za darovane vence, njih blago sočutje in obilno udeležbo pri sprevodu zemskih njegovih ostankov, najtoplejšo zahvalo.

V Ljubljani, dne 21. januarja 1887.

(51)

Rodbina Drašler-jeva.

Zahvala.

Na pogostih dokazih najodkritosrčnejšega sočutja v boleznih, na mnogih lepih podarjenih ven- cih in na mnogobrojnem spremstvu pri pogrebu dragega mi soproga

IVANA HAFNERJA,

c. kr. pismonoše,

izrekam v svojem in v svojcev imeni najtoplejšo zahvalo vsem prijateljem in znancem, osobito pa tukajšnjemu c. kr. poštnemu uradu in slavnemu veteranskemu društvu. Takisto tudi visokočesti- temu mestnemu župniku gospodu Ivanu Roz- manu za njega požrtvovalno pozornost kot duš- nema oskrbniku.

V Ljubljani, dne 20. januarja 1887.

(47)

Josipina Hafner-jeva.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšla knjiga:

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halčevy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Poslano. (7-3)

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE

GISSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujoče pice, i kao izkušan lek proti trajnom kašlju plućevine i želudca bolesti grkljana i proti mēhurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

Št. 700.

(37-2)

Razglas.

Za sv. Jurja rok 1887. leta odda mestni magi- strat v poslopi meščanske bolnice v Ljubljani

prodajalnico,

ležečo proti šolskemu drevoredu, in vsprejema ustne ali pismene ponudbe v navadnih uradnih urah do uštetega 3. dne meseca februarja 1887.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 14. januarja 1887.

Priznano nepokvarjene, izvrstne

voščene sveče

izdelujejo

(925-11)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Kuverte s firmo
priporočila po nižji ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

Prva mlekarska zadruga v Ljubljani

naznanja s tem, da je ravnateljstvo zadruga sklenilo z začetkom prihodnjega meseca mleko prodajati po znižani ceni in to da ustreže mnogostranskim željam, da se naj zadruga tudi ozira na domače mestno prebivalstvo.

Mleko najboljšje vrste veljalo bo v zadrugi vsprejemano liter 8 kr.
„ na dom postavljeno „ 9 „
Pošneto mleko, jako dobro pri vkuhanji jedil „ 4 „
Pineno mleko „ 2 „

Cene za fino surovo maslo in smetano ostanejo nespremenjene.
Naročitve vsprejema

(44-1)

Prva kranjska mlekarska zadruga v Ljubljani.

Št. 699.

(48-1)

Razglas.

V četrtek dne 3. februarja 1887
dopoludne ob 10. uri bo mestni magistrat svojo
hišo št. 12 v Streliških ulicah
v Ljubljani

za sv. Jurja rok 1887. leta potom očitne
dražbe, ki se vrši v njegovem uradu, oddal v najem.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 18. januarja 1887.

Važno za trpeče

na prsih in plućih.

Neogibno potrebno zoper kašelj, hripavost, zasliženje, katar in oslovski kašelj, za take, ki želé dobiti čist in krepak glas, za škrofelnaste, krvlone, slabotne, bledilone in krvir-
revne je

sok

kranjskih

planinskih

zelišč,

s podfosforno kislino apnom
in železom pomešan.

Lastni izdelek. Cena 56 kr.

Dobiva se v (727-15)

LEKARNI TRNKOCZY

braven rotovja v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO

ČOKOLADA

VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvej Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856-40)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih de- likates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica
Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Židovske ulice.

MARIJA DRENIK.

Židovske ulice.

Predtiskarija.

(29-2)

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.

Snovi za vezanje.

Harlandska preja.